

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általunk katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: Szammer Imre könyvnyomdája.

Szent István ünnepén!

(+) „A nagy ember nemzeteket hord szívében.“ Nagy Széchenyink e mély jelentőségű mondása tárul fel előttünk a maga teljes igazságában a mai szent napon, Sz. István, első királyunk ünnepén. Kiváló személyiségeknek kiváló életterv lebeg lelkük előtt, terv, mely nemzetekre világol és szellemök nagy voltára vall. Kiről mondhatjuk el ezt több igazsággal, mint honalkotó szent Királyunkról, kinek Neve hallatára sz. lelkesedés lángja lobog fel ez ezeréves hon minden igaz fiának szívében, kinek ünnepén meghajol minden térd, hogy hátalatt szívvel imádjá a nemzetek Urát, ki nekünk Sz. Istvánt adta?

Kinek mondjuk Őt, kit Isten örök dicsőséggel koronázott, kit az Egyház szentjei közé igtatott, kinek mi mindent köszönhetünk? Sylvester pápa *apostolnak* nevezi, aki által Isten egy egész nemzetet megtérített s e nagy fenséges dicsérete valóságos buzgalmának; de nem volt-e Ő Mózes az ő népének, melyet a pogányság szolgaságából a kereszténység ígért földére vezérelt; nem nevezhetjük-e Őt prófétának, a kinek jóselke a messze távolba látott, akinek szemei előtt talán a hazánkat oly sok veszedelem között fenntartó Gondviselés lebbentette fel a titkos jövőndő fátyolát, hogy meglássa, felismerje nemzete helyzetét a népek milliói közt; hogy megtalálja a sziklát, melyen ez ország épületeinek állania kell, ha fennállani akar.

Szomorú idő volt a népvándorlás korszaka, mely borzasztó dolgokat vésett a történelem lapjaira. Mint midőn a háborgó tengeren süvöltő szélvihar közepette hullám-hullámba ütközött, vagy a villámtól terhes fellegek darabokra szakadva egymást üldözik: tört nemzet nemzet ellen a népek borzasztó torrongása idején s sorsuk az lett ami a tajtékozó hullámoké: cseppekké szétszórva tüntek el megsemmisülten az örökkévalóság tengerében. A magyarság is összezuzódik a nyugati kereszténység sziklafalán, ha a Gondviseléstől nem nyer megmentőt Sz. István személyében.

De István megérti népe helyzetét: lángesze, szelid lelkének fensőbb ihletései s az égből nyert „girák“ csodás ereje felül emelik korának s kora embereinek szűkebb létükön, harcdeztett népének csendelt parancsol, kioltja a pogány ember vad szenvedélyeinek lobogó lángját és egy nemzetnek, melynek törvénytelen, csata-

zaj és a Hadur imádása voltak legdrágább ideáljai, egy időben, egyszerre, hitet ad és alkotmányt.

E szent hitnek és az általa parancsolt erkölcsöknek, e bölcs alkotmánynak szilárd alapján áll e hon kilencszáz éve és állni fog mindaddig, míg ezen alaphoz hű marad.

De vajjon hű maradt-e?

A felületes szemlélő habozás nélkül feleli rá, hogy: igen. Még nincs egy évtizede, hogy az ország törvényhozása hivatalosan nemzeti ünnepnek jelentette ki első sz. Királya ünnepét, s évről-évre ezrek és ezrek kisérők nyilvános körmenetben Sz. István ereklyéit és zengik dicséretét a honalkotó nagy királynak a magyarok apostolának.

De nem tünik e fel mindez előttünk egy 900 éves, minden belső tartalom, minden lélek nélküli divatként, ha Sz. István e külső tisztelőinek szívében azt a szikla-szilárd hitet, azt a jámborságot, azt a szent buzgalmat keressük, melytől az ő lelike lángolt szüntelen? Hol van ma az a tisztelet, az a fiúi hódolat Krisztus Egyháza iránt, mely az ő lelkét betöltötte? Hol az a keresztény élet, melynek oly szép példáját hagyta ő hátra az unokák számára? Hol azon intelmek követése, melyeket Imre fiához s benne egész nemzetéhez intézett? Kereshetjük, nem fogjuk feltalálni sehol.

Pedig — mondja egy nemrég elhunyt nagynevű főpapunk — kort élünk, mely nagyban hasonlít azon századokhoz, mikor a népköltözések árja a régi társadalmat elsodorta. Akkor a vértől azott romdülédeket a kereszténység szelleme, az emberiség őrzőangyala összejárta és magához édesítvén a barbár népeket, új társadalmat hozott létre. Nép nép után vészett el az áradatban, azokat kivéve, melyek a kereszténység révpartján kötöttek ki.

S így vagyunk körülbelül jelenleg is. A társadalmat láz borzongatja. válság előtt áll az emberiség. Mi lesz hazánkból e válság után? Az egyház mindenestre élni fog és éltetni fogja az országokat és népeket, melyek vele tartanak. Fog-e bennünket a kereszténység szelleme ezentúl is éltetni?

„Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön.“ E parancs első sorban a nemzeteknek szól. Hosszu életnek a földön nemzet nem örvendhet, mely megtagadja atyáitól a köteles tiszteletet és kegyeletet. Mivel érdemelték

meg atyáink, hogy megvonjuk tőlük e kegyeletet, mi jogosít fel bennünket, hogy ősi erkölceiket becsüreltetni s erkölceik éltető lelkét az ősi szent hitet rágalmaztatni, gyalázzal engedjük illetni? Századokon keresztül állott és megállott dicsőséggel e hon az apostoli kereszt szárnyai alatt és fiai a honszeretet erényei tekintetében nem szorultak „idegen istenek“ lecskérére.

Az nem lehet, az nem szabad, hogy végkép kivesszen belőlünk az ősök iránti kegyelet; ha más nem, úgy a sok piszok és gyalázat, melyet dicsőbb, mert hitben erősebb s erkölceikben szigorúbb őseinkre szórnak, fel fogja verni álmukból a vérök örököseit, s ha szívükre teszik kezüket . . . találnak majd ott még elég nemességet, elég lélekerőt és bátorságot és tudni fogják, mit cselekedjenek.

E gondolatra alapítjuk ma, első szent királyunk fenséges ünnepén reményünket, bizalmunkat hazánk jövőjében s hisszük, hogy ki fogja állani a készülő nagy vihart, mely az államok alapját rengeti. Hiszük, hogy a „jog, törvény és igazság“ vigasztaló, de még nem tökéletes korszakát újra a *törvény, hit és erkölcs* kora fogja követni, azon boldog kor, melyet először sz. István teremtet meg drága hazánk áldott földén.

Hiszük, hogy elfog jönni s talán nem is nagyon sokára, az az idő, midőn befogják látni mindazok, kiknek kötelességük a haza jólétéről gondoskodni, hogy ha van alap, melyen e haza boldogsága felépülhet, az csak az lehet, melyet Sz. István királyunk jelelt ki számára, az emberi társadalom egyedüli biztos támasza, a legnagyobb áldás, melylyel Isten az emberiséget megajándékozta: a *kereszténység* az ő örök érvényű igazságaival, Isten, felebarát és önmagunk iránti kötelességeket követelő tanításával.

Sz. István dicső szelleme legyen ve zérünk, erősségünk, talizmánunk a jövő küzdelmeiben, a megpróbáltatások nehéz napjaiban, melyek reánk várnak.

Te pedig, dicső szent királyunk, nemzetünk nagy Apostola sz. István! Könnyörőj menyei hazádban e sokat szenvedett honért, a te örökségedért; könnyörőj a népért, melynek szívében a te szived vére lüktet, hogy megismerje az utat, melyet romlatlan szent Jobbold jelelt ki számára s visszatérve ősei dicső nyomdokára, újra boldog és nagy legyen.

Rendkívüli olcsó árakért szerezheti be a t. közönség **STEININGER SÁNDOR** divat-, vászon- és fehérnemű üzletében, a legdivatosabb tavaszi és nyári szöveteket és mosó kelméket, általánosan elismert jó hírnevű gyárosok készítette vásznak, schiffonok és fehérneműket, szönyegeket, csipke és szövetfüggönyöket, stb. efféle czikket „Deléni gyönyörű mintákban 38 kr-ért méterenként“ kapható **Steininger Sándor Székesfejervár, Nádor-utca 2. szám** teljes-köz sarkán levő üzletében.

186. —47.

Mai lapunk 8 oldal.

A mi szövetkezetünk.

(0) Élénk érdeklődéssel indult meg a mozgalom városunkban egy keresztény fogyasztási szövetkezet létesítésére. A kik látták mult vasárnap a városház nagytermét majdnem zsúfolásig megtöltve érdeklődéssel, és hallották K. Horváth István, Major Ferencz és Pisky István szakcsere és a szövetkezetek mibenlétét minden oldalról megvilágító fejtegetéseit s az ezen beszédek követő zúgó helyesléseket s az egybegyűltek részéről itt-ott elejtett, talpraesett megjegyzéseket, ha addig talán kételkedtek volna is a szövetkezet megvalósításának sikerében, ezek után még a kishitűek, a Fabius cunctatorok is a fölvetett eszme lelkes bajnokának vallották magukat.

Láttunk ott jómódu földmivészeket, önálló iparosokat, gyári munkásokat, kisebb rangú hivatalnokokat, papokat, tanítókat és mindez csak még jobban megerősítette bennünk ama régi meggyőződésünket, hogy városunk minden rendű és rangú lakosa megértette a kor komoly intő szavát, mely szerint, ha a mindinkább tért foglaló általános elszegényedésnek útját akarja állni, kell valami módot találni, melynek segítségével a folyton emlegetett, régi jobblét, párosulva a szorgalom és észszerű takarékossággal, megszüli még a legegyszerűbb munkás otthonában is a boldog megelégedettséget, mely után a mai sivár, önző korban, a mai anyagilag zilált társadalmi viszonyok között oly igen-igen sokan sóvárognak.

Városunk lakossága, ama néhány lelkes polgára kezdeményezésére, a kik városunkban a szövetkezet eszméjét magukévá tették és azt terjeszteti parkódtak, megértette a boldogulás azon módját, a mely nem egyéb, mint az *önsegélyezés* a szövetkezetek útján.

Hisz az önsegélyezés a szövetkezetek által, mint neve is jelzi, egyedül a fogyasztó közönség érdekeinek áll szolgálatában s főcélja az, hogy tagjai gazdasági viszonyait, a megélhetés céljából szükséges áruk jutányos beszerzésének lehetővé tétele által, kedvezőbbé alakítsa.

A fogyasztási szövetkezet ezen érintett céljainak elérése végett azt igyekeznek első sorban lehetővé tenni, hogy tagjaik a fogyasztási cikkek beszerzésénél bizonyos *megtakarításokat* érhesseken el. Gazdasági jelentőségük pedig abban áll, hogy ezen megtakarításuk folytán kisebb s nagyobb mérvű *vagyon szaporodás* áll

elő. Minél szegényebb valaki, annál inkább szükségét érzi annak, hogy *olcsón éljen* és hogy ránézve is lehetővé tétessék, miszerint igényeinek kielégítése mellett szerény bevételeinek egy részét magának és utódainak megtakaríthassa, azaz *vagyon* gyűjthessen. Azoknak, a kik kissé számolni tudnak, nem szükséges sok bizonyíték annak igazolására, hogy a legszerényebb háztartásban is merül fel számos oly szükséglet, melyek feledésére okvetlenül pénz kell kiadni. Ha már most ezen kiadásoknak csak öt százaléka annélkül megtakarítható, hogy az ember szükségleteit szűkebb korlátok közé szorítva, nélkülözésekre kényszerítse önmagát, — már e csekély megtakarítás is jelentékenyen emeli az illető vagyoni helyzetét. A legszegényebb 4—5 tagból álló fölgmives vagy iparos család is kiad évenként lisztre, sóra, kávéra, petroleumra, ruházati cikkekre, olajra stb. legalább 100—150 frtot, és ha lehetővé tétetik rá nézve, hogy mindezen szükségleteknek, a szokásos mennyiségben, beszerzése mellett fenti összegből évenként csak 6—9 frtot is megtakaríthat, ez a 6—9 forint egy szegény ember vagyoni viszonyai közepette számottevő összeget képvisel.

De nincs oka megvetni a megtakarítás lehetővé tételét a vagyonosabb embernek sem. Az emberi természetben rejlik, hogy mindenki többet óhajt birni, mint mennyie van; és, ha ezen óhajts *megengedett módon* való vagyon szerzésben nyilvánul, ha eszköze a munka és a takarékoság, ellene kifogást tenni nem csak nem lehet, sőt az ily irányú törekvést polgári erénynek kell elismernünk, mert amily mértékben szaporodik egyesek vagyona, azon mértékben növekszik a nemzet vagyona is.

Érdekében, sőt kötelességében áll tehát a vagyonosabb embernek is a megtakarítások elérésére való törekvés. Sorsunk ugyan Isten kezében van letéve, de azért nem tudhatjuk nem sajatunk-e oly csapások és balesetek által, melyek vagy kereset képtelenné tesznek vagy kiadásainkat növelik, midőn megtakarítások által elért vagyon szaporulat talán helyre állítja az egyensúlyt, vagy legalább elviselhetőbbé teszi a szenvedett anyagi veszteségeket.

Már pedig, ha a szükségleti cikkek beszerzésénél az igen szegény ember csekély szükségleteinek megfelelő megtakarítás is jelentékeny, annál jelentékenyebb az, a mit a vagyonosabb ember érhet el, aki évenként nem 100, hanem 3—400 frtot ad ki bolti cikkekért, mert ennél a fent említett arányban jelentkező

megtakarítások összege évenként 18—24 forint, azaz tíz év alatt 180—240 frtra megy fel. Sőt többre is, mivel a vagyonosabb ember több oly fogyasztási cikket szokott vásárolni, melyeknek szövetkezeti uton történendő beszerzésénél nem 5—6, hanem 15 százalékos megtakarítása is elérhető.

Az általunk említett, minimális megtakarítások pedig elérhetőek lesznek részint azért, hogy a szövetkezet, miután az önsegélyezés elvére van alapítva, fölösleges nyereszkeedésre nem dolgozik, — minél fogva a részvényes tagok fogyasztási szükségleteiket *kicsiben* is olcsóbb áron szerezhetik be a szövetkezetből mint bár mely más kereskedésből, részint az által, hogy leszámítva magában az üzletben fölmerülő dolgok és személyi kiadásokat a részvényes után megszavazott csekély osztalékot, — a nyereség legnagyobb része maguk a vásárló részvényesek között, vásárlásai aránya szerint fog év végével szét osztatni.

Mindazonáltal úgy az olcsóság, valamint az osztalék tekintetében nem szabad igen vérmes reményeket táplálnunk. Eltekintve a kezdet nehézségeitől, a szövetkezet fölállításánál az üzleti helyiség berendezésénél fölmerülő rendes és rendkívüli kiadásoktól, szolgazemélyzet fizetése, az üzleti helyiségek bére stb. nem csekély részt fognak elnyelni különösen az első évben az általános jövedelemből.

Nem szabad továbbá figyelmen kívül hagyni azon körülményt sem, hogy sok árucikkre nézve a szövetkezetnek sem állandó rendelkezésre oly források, hol az árakat jelentékenyen olcsóbban szerezhethé be, mint a kereskedők. Majd ha idővel a szövetkezetek száma nálunk is annyira szaporodik, mint pl. Németországban és ha ennek folytán lehetővé válik a kereszteni fogyasztási szövetkezetek országos központjának oly intézményeket létrehozni, melyeknek segítségével magukkal a termelőkkel, világáruipiaccazal léphetnek közvetlen érintkezésbe, — akkor igenis lehetővé fog válni az áruknak sokkal jutányosabb beszerzése és így a mai áraknál jóval olcsóbban elárúsítása is. Egyelőre azonban a fogyasztási szövetkezeteknek és tagjaiknak se kell érni az egyes bevásárlásoknál csekély, de felévi vagy egy évi bevásárlások után mégis jelentékeny összegekre emelkedő megtakarításokkal, melyet a szövetkezeti ügykezelés takarékos berendezése, a központi szövetkezet előnyös bevásárlási forrásának felhasználása és a célszerű s helyes üzleti elvnek alkalmazása útján elérhetők.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

A boldogság dalaiból.

VI.

*Oh ne sirasd az elmuló nyarat,
Hulló virágot, édes anygatom,
Szevünkbe' lásd, örök tavasz marad.*

*Még boldogságról szól az én dalom,
A melynek minden üdvét érem én,
Mikor saived verését hallgatom.*

*Te szép száemből nap ragyog felém,
S szivembe' nyit fehér virágokat,
Létepvé hogy utadra hintoném.*

*A merre jársz, nyomodban dal fakad,
Hogy mindörökké áljon tégedet
S dícsérve emlegesse bájodat.*

*Hiven kísérem minden lépteidet
S ha felhő árnya éri homlokod,
Az én szerelmem ott virraszt veled.*

*Örök e láng, mely lelkemben lobog
S szemem e fénynél a jövőbe lát:
Ne félj, soká' leszünk még boldogok!*

*Érezzük még sok nyárnak sugarát,
Oh nyit nekünk, meglásd, még sok virág!*

Füzy Antal.

Álom.

I.

Hárman voltunk leánytestvérek. Én voltam a legidősebb. Atyánk igen szigorú ember volt. Ritkán, nagyon ritkán engedett ki az utcára elmulatni egy kicsit a leányokkal.

— Az igaz, hogy haszontalan az asszonyi nép! — szokta mondogatni. Mindig csak mulatna. Egyebet nem tesznek, mint mulatnak és csacsognak, mint a szarkák.

— Mintha te sohasem mulattál volna! — szólalt meg ilyenkor a mama.

— Én születésemmel fogva nem voltam soha oly bolond.

Szigorú volt az öreg, de azért minket nagyon szeretett. Ha elment Kiebbe vásárra, vásárfia nélkül sohasem tért vissza. Mamanak selyemmel kivarrtot fejkötőt, vagy szép kendőt hozott, nekem nyakéket, szalagot, vagy szép övet, a kicsinyeknek pedig fülbevalót, gyöngyöt, vagy más apróságot.

Nem egyszer csak másod- vagy harmadnap osztotta szét a vásárfiát hazajötte után. Jártunk, forgolódtunk körülötte, de ő sehogysem akarta észrevenni, miért tesszük ezt s nyugodtan mesélte, hogy veszekedett a kofával. Istenem, mily öröm volt közöttünk, midőn végre kivette az ajándékokat s osztogatni kezdte.

— Apuska, kedves apuska, aranyos apuska! kiáltuk.

— No-no, csendesedjétek! Ugy dongtok, mint a felizgatott méhek. Azt gondoljátok, hogy én ezt pénzért vettem? Oh ti okos fejecskéig vagytok! Eladtam a búzát, de még

maradt belőle vagy egy véka. Mintha megszárgolta volna, hozzám vetődött valami nyomorult kalmár szép portékával s egyre hajtotta, hogy: „Cseréljünk, cseréljünk.“ Csak hogy szabaduljak tőle, rááltam a cserére.

Ilyeneket gondolt ki mindig a jó öreg és sohasem vallotta be, hogy: „Eszembe jutottatok, hát vettem nektek vásárfiát.“ Ezt semmiért sem vallotta volna. Isten nyugosztalja!

Házunk, mely nagyobb szerű volt, hatalmas gyümölcsöskert közepette állott. A kertben meggy, cseresnye, alma, dió, körte s farkashogyó termett.

A ház előtt széles, új kapuval ellátott udvar terült el. Bent a házban öröm volt szétnézni. A szoba közepén hársfaasztal állott, mellette lóczák voltak, szintén hársfából; a falakon kievi képek függtek, a képek körül varottas törülkövendők, a törülkön és mellettük a falon virágok és szagos tüvek.

II.

Elmultam tizenhat éves, el tizenhét is. Már a virágvasárnapot megünnepeltük, midőn egy különös álmodtam. Övig érő zöld rozsbán állottam. Hullámozó kalász s piros pipacsvirág vett körül minden oldalról. Az égen két telehold világított. Egyik fényesebb volt, mint a másik s mindketten felém közeledtek. Egy ideig együtt haladtak, míg a fényesebb egyszerre elhagyta társát s a kebelemlre gurult. Erre a halványabb egy sötét felhő mögé bujt. Fölbredtem s elmondtam a különös álmod.

— Igazán különös! jegyezte meg a mama nevetve. Mit nem álmodnak már ezek a boldog leányok! szólalt meg az apa. Megkapja a

UJDONSÁGOK.

— **A király születésnapja.** Iletven esztendő nagy idő az ember véges életében akkor is, ha boldogságban telt el, hát még ha annyi szenvedést juttatott osztályrészül az isteni végzet, mint a mi királyunknak. Fölkent homlokán dicsőséggel ragyog szent István koronája, hűséges magyar népének osztatlan szeretete veszi körül, bölcsesége előtt tisztelettel hajolnak meg egy világrész fejedelmei és nincs egy szív, mely életének sorsát irigyelné. Szörnyű halállal, melynek gondolata is irtózat, látta elmúlni mindazokat, a kiket legjobban szeretett és az ő lelke nem roskadt le a csapások alatt, ajka nem nyílt meg panaszkodó szóra, békeséggel viselte a tövisből való koronát is. Annyi megpróbáltatások után csodálatos testi és szellemi erőben lépett életének hetvenedik esztendejébe. Ezen a napon buzgó ima szállt minden igaz magyar szívből a királyok Királyához, áldást könyörögve rája.

Székesfejerváron is impozáns módon ünnepelték meg a legalkotmányosabbnak nevezett magyar király 69-ik születésnapját. 17-én este már föllobogózták a belváros házeit és az összes középületeket, fél kilenczkor pedig a honvédeknek hangos zeneszóval járta be a főbb utcákat, melyeken nagy tömegekben hullámzott a közönség, gyönyörködve a szebbnél-szebb magyar nótákban. 18-án reggel 8 órakor a vásártéren fölállított lombfüzekkel ékesített sátor alatt *Krencz* Ignác kanonok tábóri misét czelebrált, mely alatt a 69. gyalogezred zenekara régi magyar templomi énekeket játszott. A misére ez alkalommal a városban levő összes katonaság kivonult. A szertartás befejeztével az összes csapatok elvonultak a tisztikar élén álló *Zurna* Károly tábornok, honvédkerületi parancsnok előtt, ki a honvédszászlóaljakat élénken megdicsérette. Ezután a közönség egy része a székesegyházba ment, hol dr. *Steiner*

holdat, mint szarvánál az ökröt. Igen, ilyen álom is van.

— És miért ne? felelt a mama. Az álom káprázat, az Isten hit.

III.

Husvétkor megengedte az öreg, hogy egy kicsit elmulassam a leányokkal. Kimentünk a falu végén levő dombra s ott dalogattunk, játszottunk, bolondoztunk, midőn egyszerre hatalmas hej-hej-kiáltás rezgett át a levegőn s mind elhallgattunk. Félve néztünk a hang felé s ime a szószállítókat látjuk jönni a hegyekről, melyek csak ugy visszahangzottak a hiáltástól. Az ökrök fakók s görbeszarvuak voltak, a jármók kiczifrázottak, maguk a szószállítók pedig delitermetű, fiatal legények.

— Ördögös fickók, hogy megijesztettek! szólaltak meg végre a lányok.

— Hallgassatok csak ide! Vette fel a szót Motrja Csmerivna, egy élénk, feketeszemű leányka. Fogadjuk dallal őket!

Es meg is kezdte: „Hej te legény, szép legény, gyere ide én felém!”

A lányok fölkapták és tovább énekelték a dalt. A szószállító összenéztek s a másik pillanatban már felénk kezdtek futni. Mint a fürjek, ugy szétrebbentünk, de a legények folyton a nyomunkban voltak s egyszerre csak elállottak minden utat.

— Engedjete, szószállító urak, kegyelmezzetek meg! kezdte őket kérlelni Motrja.

— Hó, hó, kis szépem! szólalt meg egy magas legény s kezét kinyujtva meg akarta fogni Milyát. Ugy látszik, nem tudod még a szószállító szokását?

Elhallgatott. A többiek a leányokkal

Fülöp megyés püspök ő méltósága fényes segédlettel ünnepélyes nagy misét mondott, melyen báró *Füth* Pál főispán vezetése alatt a megyei és városi tisztikar csaknem teljes számban résztvett, többen fényes díszmagyarban.

— **Szent István király ünnepe** városunkban a következő ünnepélyességek között fog megtartani: Reggel 8 órakor Dr. *Steiner* Fülöp Megyés Püspök Úr ő Méltósága az „Ecce Sacerdos” magasztos hangjai mellett bevonul a székesegyházba, hol az egyházi ruhák felöltése után a föltár elé járul s az „Iste Confessor” című egyházi himnust intonálja, melyből aztán az énekkar 3 versszakot elénekel. Ezután a főpásztor megincensálja szent István ereklyéjét, majd szent István ezüstbe foglalt mellszobrát göth styben készült díszes hordozható ereklye tartóra erősítik, 6 felszentelt pap a vállaira veszi s megindul a hívők ezreiből álló körmenet. A körmenet a szt. Ferenc rendűek zárdája megkerülése után visszatér a székesegyházba, hol a *szent beszéd* után kezdetét veszi az ünnepélyes szent mise, melyet Püspök Úr ő Méltósága fog végezni.

— **Az Örökimádás templom** fejérmegyei bizottsága a napokban egy küldöttség által kérte fel *Klotild* főhercegnő ő tenségét a bizottság védnökétül, ki azt kegyesen elfogadta.

— **Személyi hir.** Dr. *Fischer* Colbrie Ágoston, a bécsi Augusztimeum igazgatója, ma délután Székesfejervárra érkezett. Néhány napig itt marad s ez idő alatt megyés püspök ő Méltóságának vendége lesz.

— **Az alcuthi udvarból.** *Fülöp* orleansi herceg néhány napi tartózkodás után Kis-Jenőről tegnap nejevel *Mária Dorottya* főhercegnővel *Alesuthra* érkezett. A hercegnő pár kíséretében volt *Líbíts* Adolf, *József* főherceg jószágkormányzója.

— **A katolikus Legényegyletek országos szövetségi gyűlése** kedden, azaz e hó 22-én fogja kezdetét venni, a mint erről olvasóinkat annak idején értesítettük. A

tánczra kerekedtek, de ő meg sem mozdult. Én Motrja mögé húzódtam. Egyszerre kivált a tánczolók közül egy igen szép barna legény, elem állt, sasszeműt rám szögezte, csipőjére tette kezét s megszólal:

— Szép leányok, miféle ragyogó csillag ez köztetek? Ha aranyhal volna, selyemhálóval fognám ki a tengerből ha mint csicsérgőmadárka repdesne, aranybuzával csalnám magamhoz... Mondjátok meg, ki lánya?
— Szamuszja Iváné, Szamuszja Iváné! — kiabálták a leányok.

Megfogta a kezemet és halkán suttogta:
— Szép galambom, megengeded nekem, hogy kéréket küldjek hozzád?
Homályossá lett előttem minden.

IV.

Későn vetődünk haza. A szószállító utjukra mentek.

Nem tudtam aludni. Fejem zúgott, szívem pedig édes, boldog dolgokat csevegett arról a barna legényről. Világom beborult. Egy volt a gondolatom, csak egy a bánatom. Anyám türelmetlenül kezdte megfigyelni s nem egyszer kérdezte:

— Kedves leányom, mi történt veled? Miért oly sápadt az én gyermekem?

Az apa, bár semmit sem szólt, folyton figyelemmel kísért.

Ha kimentem a lányok közé, körülálltak s egyre faggattak:

— Mért vagy oly szomorú? Miről ábrándozol mindig? Nem beszélés? Biztosan vizet vettél a szádba! Talán valaki megbántott? Vagy nem jó szél fújt reád? Mért vagy oly levert? Bizonyára nem kedvedre való kérék

programm következő: 21-én este ismerkedési estély a belv. kath. kör helyiségében, 22-én reggel 9 órakor ünnepélyes Veni sancte.

I. gyűlés méltóságos és főtisztelendő dr. *Steiner* Fülöp püspök úr, a legényegyletek védnökének megnyitó beszéde. A szövetségi alapszabályok tudomásul vétele és életbeléptetési módzatok.

A „*Tisztes Ipar*” és „*Kolping*” társulati közlönyök biztosítása és fejlesztése. Délben diszebed dr. *Steiner* Fülöp megyés püspöknel.

Délután: II. gyűlés: Indítványok a világ isteni Megváltójának a katolikus legényegyletek által lemutatandó ünnepélyes hódolat tárgyában, a nagyméltóságú püspöki kar által megállapítandó általános ünnepi rend keretében. Este a székesfehérvári katolikus legény egylet előadás.

23-án a katolikus legényegylet fennállásának ünneplése: a) háláadó isteni tisztelet, b) diszülés: délután a katolikus legényegylet beléletére vonatkozó indítványok tárgyalása. Eddig a fővárosból és a különböző vidéki legényegyletekből 34 elnök és alelnök jelentette be az ünnepélyen való megjelenését

— **Körlevél.** Dr. *Steiner* Fülöp m. püspök ő Méltósága a napokban adta ki XII. számú körlevelét, melyben lelkeskedő papságának tudomására hozza, hogy közbejött akadály folytán a szent gyakorlatok augusztus 28-án kezdődnek. Megható szavakkal emlékezik meg *Koller* János apát, nyug. duna-adornyi esperes és *Szabó* Ferenc nyug. mányi plébánosról s mind a kettőt lelkeskedő papságának buzgó imáiba ajánlja. A csobánkai és száári kántortanítói állomásokra szeptember 5-iki, illetve 13-iki határidővel pályázatot hirdet, az előbbinél 599 frt 83 kr., az utóbbinál 645 frt 17 kr. évi fizetéssel.

— **Áthel** zés. *Chalupka* Rezső székesfejervári kir. tanfe. gyeleségi tollnok jelen minőség-

voltak nálátok! Beszél el nekünk, beszél el öszintén, kedves Domahánk!

Én egyre hallgattam. Félttem kitárni szívemet.

— Látod, milyen vagy! Te húzódozol tőlünk.

— De mit beszéljek nektek? Beteg vagyok, az a bajom.

Arcomon láttam, hogy nem hittek nekem. Összefogóztak, kezeikre kaptak és vídám kacajjal futni kezdtek velem, hogy szinte a föld is remegett.

— Persze! szóal meg zihálva Motrja, a mint megállottak. Domahának nem a mi mulatozásunk van eszében. Én tudom, mi bántja szivecskjét.

— Mond el, kedves Motrja! kiáltottak fel egyszerre a lányok s körülállották Motrját. Mond el nekünk is, kedves kis aranyos testvérünk!

— Domaha beleszeretett abba a szép barna legénybe.

— Abba a magasba? Vagy ugy? A kinek a csizmája csikorog? Igazán szép legény! Es mennyire tréfás! Es milyen kedvesen tud beszélni!

Engem mintha leforráztak volna.

— Nem szégyelled magad, Motrja! törttem ki végre.

— Es te szégyelled magad? Hisz csak a való igazat mondtam meg. Vagy nincs igazam? Esküdjél meg rá! Látod, hallgatsz! Vigyázz ide, elmondom neked az egészet! De adjatok egy kis helyet! Ugy összeszorítottatok. Üljetek körbe és hallgassatok!

Leültünk. Szívem majd kiugrott.

ben! Sopronba, — ennek helyébe pedig Mamaros-szigetről *Ruttschek* Imre segédtanfelügyelő a fejérmegyei kir. tanfelügyelőséghez helyeztetett át.

— **A honvédség köréből.** A hivatalos lap tegnapi száma közli, hogy a honvédelmi miniszter a Ludovika-Akademia tisztképző tanfolyamának IV. évfolyamát végzett növendékek közül *Pokomándy Gergelyt*, *Gandy Bélát* és *Farkas Imrét* a székesfejevári 17. honvédszerezhely tiszthelyettesekké nevezte ki.

— **A tanítók mulatsága.** A székesfejevári tanítótestület jubilaris közgyűlésével egybekötött táncvizsgálat előkészítő bizottsága folyó hó 17-én tartotta II-ik értekezletét. Határozatba ment, hogy az ünnepély szeptember 24-én tartatik meg. Dél előtt a jubilaris diszgyűlés, délután 3 órakor pedig kezdődik a helybeli honvédszerezhely mellett a sétahangverseny, tekeverseny és tombola. Este kitűnő cigányzenével táncz. A tekeversenyhez szép nyeresémtárgyak szereztettek be. Az előkészület nagyban folyik.

— **Petőfi és az iskolák.** Abban az időben, mikor *Petőfi Sándor* halálának félézszados évfordulóját úgy Segesváron, mint az ország legtöbb városában megünnepelték a magyarországi iskolák zárva voltak. A nagy szünidő tehát lehetetlenné tette azt, hogy az iskolákban *Petőfi-ünnepet* tartsanak. Ily körülmények között a nagyváradi tanfőnöki körében merült föl az az eszme, hogy a nagy vakáció miatt elmaradt ünnepségeket az iskolák megnyitása után minél hamarabb megtartsák. Nagyváradon tehát *Petőfi-emlékünnepélyt* tartanak, a mit leginkább azért irunk meg, hogy a nagyváradi tanfőnöki gondolatáról nálunk is tudomásul vegyünk s ilyen emlékünnepélyeket a mi iskoláinkban is tartsanak.

— **Nemesi előnév.** Király ő felsége a személye körüli magyar miniszter előterjesztése folytán *Mentler Gyula nádásd-ladányi* uradalmi gazdaszabály, valamint törvényes utódainak régi magyar nemességük épségben tartása mellett, a „puszta-zámori“ nemesi előnévet adományozta.

— **Házasság.** *Rózmán István* szeptember 3-án tartja esküvőjét *Kőrösi Mariaka* kisasszonnyal a budapesti Józsefvárosi plebánia templomban.

— Utánna kérdezősködtem, hogy hova valók azok a legények?

— Hova valók? — sikoltottam föl önkénytelenül.

— Mozavicsból valamennyien!

— És honnan tudtat meg?

— A tenger fenekéről.

Valóban olyan is volt az a *Motrja*. Ha egyszer valamit akart azt tenger fenekéről is előkerítette.

— Az, a ki a Domahához szegődött, *Danilo Doncsuk*; a ki pedig nekem tette a szépet, *Kirilo Szavtor*.

— Melyik is az a *Kirilo*? kérdezte *Olena Jakovenkova*. Az a vidám, szökehadju legény?

— Hm, jó volna! Nem is kérdezősködtem a te szöke hajdról! Neked különben maga az Isten rendelte őt, — nem illik bolondoznunk vele. Az én *Kirilom* valóságos aranyember, nem pedig sószállító. Szemöldöke magas és fekete, egyre pipázik és homlokát öszeránczolja. Ugy néz ki, mintha legalább is a törökök ellen készülne. Helyéből, ha megáll valahol, csak nagy nehezen mozdul ki, mintha gyökert vert volna a lába. Valóságos aranyember. Hangját egyetlenegyszer hallottam. Egy lányhoz sem csatlakozott s rám is csak vagy kétszer pislantott s az is csak úgy félig csinálta. Boszantó volt egy kicsit. A többiek beszélgettek, nevetgéltek, ő pedig csak állt, csak állt s a szemöldökét huzogatta. Ime, ilyen darvat fogtam én magamnak! De mit tegyek? Csak minél hamarabb visszatérnének már *Krimből*.

— És akkor? — kérdeztem én.

— Megkérnek s esetleg meg is kapnak. No csak lányok, *Domaha* tisztelétére! És elkezdtek dalolni:

— **Lesz-e villamvilágítás?** A villamvilágítást tervező bizottság e hó 17-én *Havranek József* polgármester előnkerte mellett ülést tartott. Jelen voltak: *Nagy Ignác* tervező, *Say Ferencz* és *Dieballa György* bizottsági tagok, *Fittler Béla* ügyész, *Réé István* rendőrfőkapitány, *Winkler Vilmos* főmérnök és *Lipcsy Lajos* jegyző. A polgármester előadja, hogy bár *Wolf Sándor* társ tervező és a bizottság több tagja nem jelent meg, szükségesnek tartja az ülés megtartását, mert sem a tanács, sem a bizottság nem mehet bele abba, hogy a magánosok által biztosított 2000 lángról mintegy előfeltételül a szerződésben benhagyassák, másrészt a villamos vasut terveinek beadását is szükségesnek látja. A bizottság hosszabb eszmecsere után *Nagy Ignác* tervező hozzájárulásával a következő határozatot hozta: *Nagy Ignác* és társai a villamos vasutra vonatkozó tervezetet legkésőbb augusztus 31-éig beterjesztik. A bizottság szeptember 11-én és a következő napokon egy a világitási, mint a vasuti szerződés tervezetét letárgyalja és a közgyűlés elé terjeszti, oly megjegyzéssel, hogy az ezen közgyűlésben végleg megállapított feltételek mellett mindkét vállalatot *Nagy Ignác* és társainak biztosítja. A közgyűlés fog határozatot kitűzni a 2000 lángról biztosításának megszerzésére és ha a 2000 lángról megállapítandó időre biztosítva nem lesz, a kötelezettség mindkét részről megszűnik. — Tiszteletreméltó optimizmus kell ahhoz, hogy ezek után még valaki azt higgyje, hogy életének hátralevő napjait villamfény fogja beáranyozni, illetve ezüstözni. Mi legalább nem hisszük, hogy az említett terminus leteltéig 2000 lángról „legyezzenek“ a haladásért lelkesedők. Adja Isten, hogy rossz próféták legyünk!

— **Nagy tűz.** *Haba Lajos* és *Brust Adolf* érdi lakosoknak a határában levő kazal és részben csépeletlen gabonája e hó 13-án ismeretlen okból kigyulladt és porrá égett. Az összes kár 3250 forint, mely azonban nagyrészt megtérül a biztosítás által.

Esthajnali csillag ragyogott, —

Kis Damasza kivel állott ott?

Damilkóval, a szép barnával,

Befővde búz fűszá lombjával.

Damilkóval a szép barnával,

Betakarva cifra subával.

— Mondjad csak, *Motrja* lelkem, hi beszélte ezt neked?

— Elküldtem egy szarkát és ő két hirt hozott jobb szárnya alatt, egyet *Danilórol* s egyet *Kirilórol*.

Nem mondta meg az igazat. Tréfált, bolondozott s mindig kitért kérdéseim elől.

V.

Beállott az ősz. A mezei munkának vége lett. Az utazákon mindenütt kéréssel találkozott az ember. A lányok ajkáról mást sem lehetett hallani, mint: „En az én Mihalkómmal vagyok eljegyezve.“ „Éngem az én *Petruszjannak* adott atyám“ és így tovább.

Mindenki örült, csak én voltam szomorú. Lelkeme nehéz, fekete felhő ereszkedett! Szórákosom is csak annyiból állott, hogy százszor is elkérdeztem *Motrjától*, ha találkoztam vele, hogy:

— Igazat beszéltél nekem, vagy csak tréfa volt az egész? Kitél hallottad, hogy engem megkérnek?

— Hát nem mondtam már, hogy kitél? A szarkától és elkezdte kacagni.

— Hallgass csak ide, galambom! folytatta azután. Egy jótanácsot adok neked. Ne nagyon kérdezősködjél, kitél hallottam, hanem inkább azon gondolkozzál, hogy fogunk mi az idegen emberekhez szokni. Idegenbe megyünk férjhez, ugyan mi sors vár ott ráink?

— **Erzsébet királyné szobrára** *Ercsiből* a következő adományok folytak be: *Ercsi* község 15 forint, *Guttman Lajos* 2 forint, *Kuliffay József* 2 forint, *Sedlák N.* 50 forint, *Haidekker József* 2 forint, *Bölsér Károly* 50 forint, *Kreiger Pál* 2 forint 50 krajár, *Erdi Lipót* 50 krajár, *Tochepien Dezső* 1 forint, *Kratochvilla József* 1 forint, *Spitzer Manó* 1 forint, *Hufnagi Gyula* 50 krajár, *Fischl György* 50 krajár.

— **Ünnyikos katonák.** *Mészáros József* honvéd szakaszvezetőnek a minap valami összekocczanása volt egyik főlebbvalójával. Az ebből következhető büntetéstől való félelmében, de lehet, hogy egyéb oka is volt, ma reggel véget vetett életének. Az éjszakát átmulatta, reggel pedig, mikor már a kaszárnyába kellett volna mennie, ősz-utca 24. sz. a levő lakásán, teljes tábori felszereléssel ágyába feküdt és szolgálati fegyverével agyonlötötte magát. A golyó száján hatolt be és azonnal megölté. Holttestét a katonai csapatkórházba szállították.

— **Névmagyarosítás.** *Neprosszel István* székesfejevári illetőségű 2. éves joghallgató vezetőket nevével belügyminiszteri engedéllyel *Kéri-re* — *kk. Schwartz Miklós* és *László modri* lakosok pedig *Saóké-re* változtatták.

— **A rendőrség figyelme.** Jól tudjuk, hogy a város házában sok a hivatalos szolgálatos, de kevés a rendőr, de azért talán nem kívánunk lehetetlent, midőn arra kérjük az illetékes rendőrfőkapitányt, hogy a szokottnál egy kissé több gondot fordítson a külvárosi csapatzékekre. Ugy tudjuk, hogy van valahol egy szabályrendelet, mely a korcsmai záróról intézkedik, de nem igen tapasztaljuk, hogy annak foganatja lenne. Akárhány olyan korcsma van a külvárosokban, ahol alkalomadtán hajnalig szól a nóta, török-zuzik a pohár, a környékbeli lakók pedig fogvicsorgatva áldanak holmi derék intézményt, melynek rendőrség a becsületes neve. Ezuttal azonban különösen a malom-utcai *Denkovicse* „vendéglő“-re akarjuk felhívni a rendőrségnek annyiszor emlegetett figyelmét. Egy arról a vidékről való polgártársunk, ki sokat olvasott a *Klondykei-aranyásók* életéről, hajmeresztő dolgokat beszélt eme felsővárosi nevezetességről, mert ami ott történik, az egyszerűen fölülmulja az aranybányászok szórakozási körét. Nem is fogjuk itt részletezni a hallottakat, mert tekin-

Ah! Ha boldogokká s szerencsésekké tenne az Ég! Akkor aztán eljőnnék vendégségbe szüleinkhez... Én büszkén, gazdagon, te pedig még büszkébben, négy szép sárga ökrön, — mert tudod, Mozavicsban mind sárgák az ökrök, — patyolat ingben, kedves férjed oldalán. Tudom, hogy lesz elég irigyünk.

Ott ültem a kertben s gondolkoztam, midőn lélekszakadva fut hozzám kisebb testvérem s lihege suttagja:

— Domaha, Domaha! Kérők jönnek, jer, jer hamar, mert már közel vannak.

Beszaladtam s alig zártam be magam után a szoba ajtaját, kívül már megszólalt valaki:

— Ilnát ur megbizásából jöttünk kigyelmedhez.

Atyám az ajtóhoz lépett, hogy azt ki nyissa, én pedig lábaim elé vettem magam s sirva kértem:

— Apuska, kedves! Ne tegye szerencsétlenné gyermekét!

— De ki a manó akar téged szerencsétlenné tenni? Elég, ne sirj már!

— Hát kénszerítünk mi téged, leányom? — szólt közbe a mama. Akkor miért sírsz?

— Köszönöm, mamuska, nagyon köszönöm, — kiáltottam föl örömpereze, — hogy nem adnak olyanakk, kit nem szerettek.

Atyám megvendégelte a kéréket, megköszönte kegyüket s azzal bocsátotta el őket, hogy:

— Leányunk még fiatal, még szükséges van a szülői gondoskodásra, az anyai kényeztetésre.

— Ime, leányom, — szólt hozzám a mama, a hogy elmentek a kérék, — ime a te holdad, a mely sötét feleg mögé bujt.

tettel kell lenni olvasóink jó izlésére, csupán annyit árulunk el az említett úri ember előadása nyomán, hogy ott akárhányszor hajnali 2-3 óráig olyan orgiákat rendeznek a különböző fegyvernemhez tartozó katonák, hogy valósággal lázba ejtik a jámbor szomszédokat. Ha szavunknak fogjanatja léssen, egyszersmind ajánljuk, hogy az ott levő női cselédek egészségi állapotát is időnkint ellenőrizni ne terheltessenek.

— **Beírások a Kereskedelmi Akadémiában.** A helybeli kereskedelmi akadémiában a beírások az 1899/900-dik tanévre szeptember hó 1, 2, 3, és 4 ik napján 8-12 óráig eszközöltek. A pótlo és javító vizsgálatok szeptember hó 1-én délután 2 órakor kezdődnek és esetleg szeptember hó 2-án délután folytatódnak. Minden egyébről szívesen ad felvilágosítást az igazgatóság.

— **Klára Induló.** Ez a czime Mihók Sándor zichy-újfalusi gazdász első, nyilvánosságra hozott zeneművének, mely igen rokokoszenves tehetségre enged következtetni. A kedves dallamu induló Kúry Klárának van ajánlva és jó tulajdonságainál fogva felette alkalmas arra, hogy a legkeményebb primadonna szívét is megindítsa. Jó lélekkel ajánljuk a zenekedvelő közönség figyelmébe azt a csinos apróságot, mely Klöckner Péter könyvkereskedésében 70 kr-ért kapható.

— **Fosztogató kintornásné.** Biz' ez nem szenzáció, mert az ilyen kapakerülő népség közt aránylag még több efféle akad, mint például a pénzzel bánó urak sorában. Igaz, hogy ezek kisebbek és szerényebbek. *Fladár* Nándor *martonvásári* lakos házában a minap bevetődött egy ilyen kiéhezett néber és szokás szerint a konyhát kereste föl, a hol a gazda felesége éppen mosogatt. A jövevény tejet kért de nem kapott. Ekközben észre vette, hogy *Fladár* né mindkét szemére vak s az alkalmat fölhasználva, megragadta a magával jóltehetetlen asszonyt, szoknyaszéből zsebkendőbe csavart pénzt kivette és azzal elmenekült. A csendőrség azonban csakhamar elfogta és átadta a vaáli járásbírósnak.

— **Az E. K. E. tárgysorsjátéka** Az *Erdélyi Kárpát-Egyesület* részére József Ágost kir. herceg, mint az egyesületnek védője engedélyt eszközölt ki a pénzügyministertől, hogy az

VI.

A mint tul voltam a veszélyen, valahogy könnyebben éreztem magam. Állhatatosan vártam Krimből Danilót.

— Biztosan eljön, biztosan találkozom még vele!

De ha elgondoltam, hogy az uton valami szerencsétlenség is érhetne, szívem mindjárt összeszorult. Kimentem olyankor a kertbe, leültem valami fa alá s gondolkoztam. Fejemen csakugy kergették egymást a gondolatok. Kezemből kihullott a munka, egészen elkeseredtem. Semmi se volt kedves.

Egy reggel már egészen oda voltam s már sirni akartam.

— Jer be, Domaha! — kiáltott ki a mama az ablakon, — kedves vendégeket hozott az Isten!

— Miféleké, mamuska? — kérdeztem kíváncsian s reszkettem, mint nyárfalevél.

— Kornij Doncsuk urtól jöttek s fia, Daniló számára megkérték a kezdet.

Istenem! Mily örömem volt. Már nem is emlékszem, hogy áldott meg a mama.

Törlőkendőt adtunk egymásnak, (én a legszebbet, egy szép varrottast hoztam ki) s elvontuk jegyzéve. (Hazánkban is meg van e szokás a ruthének közt. Gyűrűváltás helyett törlőkendő eséréből áll az eljegyzés. Ford.)

Az öregek a kőrökkel értekhez, Daniló pedig hozzám jött s oly édesen kérdezte:

— Szeretsz ugy, mint én téged? Egész szívvel, egész lélekkel?

Hallgattam. Nem birtam beszélni a boldogságtól.

— Ime, a te másik holdad, a mely kedvedre gurult, mondogatta a mama.

Vovcsok M. után: Kárpáti.

egyesület hazafias és jótékony céljai javára tárgysorsjátékot rendezhessen. E sorsjáték nyereményezsámáinak húzási napja augusztus 15-re tűzött ki, minthogy azonban a sorsjegyeknek csak egyharmadrésze adatott el, a pénzügyminister engedélyezte, hogy a húzás 1900 január 15-én tartassék meg. Az egyesület ez uton kéri mindazokat, a kik sorsjegyeket kaptak, hogy a sorsjegyek árát az egyesületnek Kolozsvárra mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

— **A csoda gyermek.** Hallottunk már apró emberkékről, akik abban a korban, mikor mi még az elszakíthatatlannak hirdetett képes könyvek pusztításában gyakoroltuk zsege erőnk, már híres számolók hegedű- és zongoraművészek voltak, de olyasmit még alig hallottunk, hogy egy 8 éves leányka batyut keressen a nyakába s azzal a szándékkal induljon anyja szoknyája melől egyenesen a nagyvilágba, hogy szerencsét próbáljon, minden csodálatos tehetség nélkül. A maga nemében példátlan eset *Sóskuton* történt. *Maresonovic* Andrásné valami csiny miatt megfeddette 8 esztendő kis leányát, a ki annyira szívére vette a dolgot, hogy egy szép reggelen e hó 14-én összeszedte ruháskáit s a bugyrot a nyakába véve világgá indult. Utravalórol is gondoskodott, amennyiben anyjának 3 frtnyi készpénzét az almáriumból elsikkasztotta. *Maresonovic* csné csak dél tájban vette észre a szökést és azonnal megjelentette a csendőrségnél, honnan nyomban táviratoztak a szomszédos örsökből. Így a kis kalandor nem valósíthatta meg tervét, mely kitudja, hogy végződött volna, mert a martonvásári csendőrség a község határában levő *Lika-pusztánál* elfogta és visszakisérte aggódó édesanyjához.

— **Kohn Mór itthon.** Ma délután 1 és 2 óra között, éppen a fogunkat piszkáltuk a szerkesztőségben, midőn az ajtó nesztelenül kinyílt és egy sárga virágos kaftánszerű hálókabát lépett be rajta. A hálókabát gallerja helyén egy óriási méretű, de csorba, sárgaszínű fényes biliárdgolyó himbálódzott. Meglepetve néztünk hol egymásra, hol a tüneményre, illetve bejövénnyre.

Egyszer csak megszólalt a biliárdgolyó:

— Nem ismernek rám?

Megvallottuk, hogy ekkora biliárdgolyóhoz még nem volt szerencsénk. A *Pongrácz* kávéháziakhoz vagyunk szokva, melyek sokkal kisebbek és csak akkor adnak hangot, ha egymáshoz ütődnek.

A mély nyugalom, melylyl ezeket elmondtuk, fölzgatta a golyóbist. Nekünk legalább ugy tetszett, hogy egy árnyalattal sötétebb lett.

— Kohn Mór vagyok — s'iszegte.

Bámulva tekintettünk rá. Ekkor láttuk, hogy a csorbulásoknak vélt reperlések voltaképpen látó-, szagló-, halló- és beszélő szervek.

— Hol maradt a haja, a szakála?

— Az olajban.

— Micsoda olajban?

— A forró olajban — rebegé a szerencsétlen, miközben kínálás nélkül leült egy székre.

— Tetszik emlékezni — folytatta — hogy

Van Blick, a vérszomjas hollandus halálal fenyegetett, ha leányát, kit saját külön nézete szerint, súlyosan kompromittáltam, elvenni vonakodnék. A kért hat napi gondolkodási idő leteltével kijelenttem, hogy ekkora áldozatra nem határozhatom el magamat, annál is inkább, mert egy óvatlan pillanatban szerencsem volt a kisasszony ábrázattal fátol nélkül láthatni. Van Blick ekkor más módhoz tolyamodott. Megvezette a tokiói rendőrkapitányt, ki azután a Japánban is közhasználatnak örvendő szelid nyomással igyekezett engem a házasságra kényszeríteni. Egy reggel megjelent nálam a karhatalom. Kiragadtak párnám közül, lánczra vertek és elhurcoltak a rendőrség kintó kamarájába. Ott először megették velem egy szakajtó zöld szilvát, aztán megittak velem egy vödör vizet. Ekkor kilet a hideg. Bevezették a hollandust. Ő megkérdezte hajlandó vagyok e a rendőrség lánczait Hymenével fölcsérlni? — mire én dühösen nemmel feleltem. Hóhéram erre a sulyosabb nyomáshoz készülődtek. Egy bográcsba olajat öntöttek és forralni kezdték, miközben én

lánczaimat ráztam, a hideg pedig engem. Az olaj lobogott s engem odavonszoltak. Csak arra emlékszem még, hogy lábaimnál fogva fölemeltek s egy pribék fejérem erős pressziót gyakorolt mindaddig, míg én az olajt ért. Ekkor szemeim elhomályosodtak és elvesztettem eszmeletemet... Magamhoz térve elegáns fönggönyözött szobáskában találtam magamat, és a mandulaszemű leányzó talajl kenegette égő ábrázatomat. Ez az olaj hideg volt. Kezeim szabadok voltak és én fejémhez kaptam. Olyan csupasz volt, mint látni méltóztatik. Ilyen is marad, mert az olaj teljesen megszórtelenített, még pedig örökre. Ez a gondolat megdöbbentett, de most már belenyugodtam, mert így megpórolom a borbélyt. A szoba csendes volt, azért egészen jól kivethetem azt a különös neszt, mely ugy hangzott, mintha barkály kopogna a fán. Megkérdeztem a leánykát mi az? — A szivem dobog — felelte ő. — Ilyen hangosan? De hiszen ez abszurdum — szóltam elhaló hangon. — Oh nem — tiltakozék még elhalóbb hangon — mert én örültem szeretnem önt. Ezután elmondta, hogy ő a főmandarin leánya és neki köszönhetem életemet, a mit ugy hálálhatok meg, ha elveszem feleségül. Rápillantottam, de most már fürkészőben. Főnségesen rút volt és sovány, mint egy kérész. — Szeret? — kérdezte. — Esküszöm! — hörögtem lelkesülten, miközben kezemet a szivarzsebemben levő hotel-kontóra szoritottam.

Diktum, faktum, két nap alatt talpra álltam, három héig utaztam és most itt vagyok.

— Hát a kisasszony — kérdeztük egyszerre.

— Vele a közbeeső két hét alatt végeztem.

— Hogy-hogy?

— Eltemettem.

— ?

— Esküvőnk után hatnapra visszavonhatatlanul lehunyt a szemét. A pagodába már karjaimon vittem be a gyaloghintórol, mert igen gyöngye volt szegény és tisztán hallottam csontjai zörgését. A hozzám való szerelme, ugy látszik, élete szikrájának utolsó fellobbanása volt. Sirja fölött meg akartak égetni, mire én elmenekültem.

— De hiszen Japánban nem kultiválják az ilyesmit — jegyezte meg egyikünk.

— En asszonyszemekről beszélék — jelentette ki Mór rendületlen nyugalommal és semmivel sem lazább büszkeséggel — mert kalandom és házasságom által óriási népszerűsége tettem szert. Ujjab kalandokhoz azonban már nem volt kedvem, azért szíve odahagytam azt az exotikus országot. És ezután is ha ugy tetszik, szívesen rendelkezésükre állok.

— Köszönjük, csak minél ritkábban.

Azzal fogta gyászsfátyolos kalapját és távozott.

— **A tabajdi vásárok.** A kereskedelemügyi m. kir. minister 36423/898 VIII. szám alatti engedélye folytán Tabajd községben — a folyó évtől kezdve a vásárok, ugy az állat-, mint a kirakodó vásár együttesen, a következő időben tartatnak meg: Február hó 3-át, május 24-ét, augusztus 30-át és november hó 8-át *magukban foglaló hétek esütörtök* napjain Ha pedig e napra ünnep esik, akkor a vásár az előtte való napon, vagyis szerdán tartatik meg.

— **A sóstói botrányról** közzölt hírünk, mint halljuk, nagyfokú visszatetszést keltett a rendőrségen, melyről mi természetesen nem tehetünk. Nagy hiba, hogy nálunk kevés a rendőr, még nagyobb, hogy még a meglevőket is, mint már több ízben helytelenítettük, hivataloslagi teendőkre használják, így aztán nem csoda, hogy alig egy-kettő marad külső szolgálattételre. Szerintünk igen kívánatos volna, hogy a főkapitány valahára érelyesen lépjen föl és ne tölje tovább az ilyen vizsás állapotokat. A ki a listában mint rendőr szerepel, azzal rendelkezék ő a saját belátása szerint, a hivatalok részéről pedig gondoskodjanak szolgákról, a mihez már a főkapitánynak emmi köze. Így majd talán ritkábban hallunk olyan esetekről, a minő például esütörtökön este az ősz-utcában történt, a hol katonák és czivilek valóságos útözözetet rögtönöztek, a nélkül, hogy erről a rendőrség mind a mai napig legcsekélyebb tudomást szerzett volna.

— **Elfogott zsebmetszők.** *Polczér* Péter rendőrkapitány ma reggeli sétája alkalmával észrevette, hogy a hettivásárok szokott közönsége között gyanus alakok lézengenek. Egy asszonyt nyomban elcsipett és átadta az arra czirkáló rendőrnek, társát, egy lökötő ábrázatu

fiatalembert pedig igazolásra szállította föl, ki zavarában csak annyit tudott mondani, hogy Kalaról jött „üzleti” ügyben. A kapitány gyakorlott némes nyomában a hírneves Lakatos cigány-dinasztiának egy polgárosult tagját ismerete föl a szerény megjelenésű ifjúból és hamarosan intézkedett, hogy másik társa mellé kerüljön. Ily módon meg két némbert sikerült elfognia, a banda két férfitagja azonban egyelőre megmenekült. A letartóztatott zsebmetszők, névszerint Kolompár Róza, Lakatos Mátyás és Katalin, Kovács Viktória, a bácsmegyei Kula községből rándultak hozzánk, az országos vásáron vendégszereplendők. Azonban úgy látszik, nem volt tudomásuk arról, hogy az idei vásár egy héttel későbbre esik a szokottnál s így a kisebb sokadalomban könnyebben hurokra kerültek. A jeles kompanya azért már megkezdte „müködését”, ugyanis a megmotozásnál néhány többé-kevésbé duzzadt pénzeszerszert szedtek el tőlük. Két károsult már ma délelőtt jelentkezett a rendőrségen, kiket azonban úgy látszik, a két elmenekült fizető könnyített meg, kik remélhetőleg szintén mihamarára kendőre kerülnek. A vásárra különben már a rendőrség is töle telhetőleg készülődik.

Még teljesen el sem készült Schubert és Schlesinger portaleja, mégis olyan látványt nyújt, mely az esti csonon sétáló közönséget méltán bámulatba ejti. Elkészíthető tehát, ha majd teljesen elkészül és ragasztású kirakataiban az őszi és téli sáison legszébb modellel lesznek szemléltetők, ügyes összeállításban, mily díszet fogja képezni városunknak! Egyébiránt felhívjuk t. olvasó közönségünk figyelmét Schubert és Schlesinger czéj má szánakban foglalt hirdetésére.

Hirtelen halál. E hó 15-én reggel Pólyányi István lakos az udvaron összeesett és nyomában meghalt. Szívserűhűtés ülte meg. — Ugyan e napon hajnalban öz. Minarik Józsefné pákozdi asszony Sükösd felé gyalogolt, de még a fele uton összeesett egy köhatár mellett. Pár órával később már halva találták ott az arra járó emberek, kik kocsira téve hazaszállították.

Agyonrugta a ló. Hetényi István pákozdi lakos e hó 17-én hajnalban kiment az istállóba, hogy a lovakat megetesse. Pár perccel későbbben a fia is kiment az udvarra s ekkor gyanus neszt hallott az istállóból. Rosszat sejtve benyitott s egy gyula világánál látta, hogy atyja a lovak közt fekszik. Odament, hogy fölemelje s ekkor észrevette, hogy az öreg erősen vérzik. A gyorsan elhívott orvos megállapította, hogy Hetényit a lovak rugdalták össze. Fején egy 9 cm. hosszú, mely repedés volt, azonkívül mellkasa is bezúródott. Súlyos sérülései következtében pár óra múlva meghalt.

Garázda aratók. E hó 13-án egy csapat sári a cseryei arató tért be Mohos Ferencz csakvári nagyvendéglőshöz és a jó rész feletti örömlükben nagy áldomást rendeztek. Folyt a bor, a szó, migsem az egész társaság alaposan berugott, hanem azért egyre-másra hordatták az italt. A vendéglős azonban már a fizetésre kezdett cselőzni, de az aratók erről hallani sem akartak, sőt miror az a kiszolgálást megtagadta, közö. egyetértéssel lekapták és véresre verték. Mire a hazbeliek segítségére jöttek, az egész kompanya ellillant. A csendőrség a nyomozást megindította.

Rendőri hírek. A betakarodásnál tapasztalt szabályellenességek miatt a rendőrség újabbban Varga János, Királyi István, Kovács István, Kocsis Imre, Szabó Ignác, Kiss Mihály, Dörnyösi József, Pap József, Töke Pál és Szabó Sándor földmives gazdákat 3 50 ftt pénzbírágra ítélte. A két utóbbi az ítéletben megnyugodott, a többiek azonban föllebbeztek.

Gazdaasszonyi állást keres egy tisztességese katolikus gyermektelen özvegy nő helyben vagy vidéken papi vagy úri háznál, ki teljesen jártas a házi gazdaság vezetésében. — Állását bármikor elfoglalhatja. — Czím a kiadóhivatalban.

Egy helybeli polgári családnál a jövő tanév kezdetével több diák ellátást kaphat, igen előnyös főtételek mellett. Cím a kiadóhivatalban.

KÜLÖNFÉLÉK.

Embrevörkről. Steinmetz Rudolf bécsi antropológus borzalmas érdekes könyvet írt a kanibál-műsőről és annak okairól. Legrejtélyesebb, természetellenesebb és utálatosabb formája ennek az endokannibálizmus, mely abból áll, hogy ha a vadak saját fajbelieket vagy saját tagjaikat is megmészlik.

A szumatra-szigetén élő batagokról azt beszél egy szavahibető utazó, hogy ezek a vadak pietásból megeszik elaggott és elgyöngült rokonaikat. A melyik férfi erőt fogyni, érzi és az életet megújja, főlészölíti saját gyermekeit, hogy egyik meg abban az évszakban, a melyben a só legelősebb. Az önkényes áldozat fölmászik egy fára, barátai és gyermekei körül veszik a fát, rázzák és gyászaldalt énekelnek, melynek tartalma a következő: „Eljött az ideje, a gyümölcs megérett, le kell hullania”. Az áldozat erre leszáll a fáról és azok, a kik az életbe legközelebb állottak hozzá, megölik, földarabolják és ünnepeles lakomán magukba kebelezik földi maradványait. Egy más ázsiai népfajról azt állítják, hogy az aggakat és betegeket, mihelvest a papok kijelentik, hogy a haláluk közeleg, fölfalják, hogy megvédelmessék testüket a féreg ellen, melyek e féleknek fájdalmat okoznak.

Új-Kaledóniában az istenek is úgy akarják, hogy áldozzák föl és egyékek meg a véneket és ugyaneml a népfajnál maguk a szülők végjék le és eszik meg koraszült gyermekeiket. Ausztrália belsejében egy népfaj él, mely a „szeretet lakomáinak” nevezi az olyan esetet, mikor egy fiatal asszony vagy leány meghal és rokonai vagy pedig azok a férfiak, kik legjobban szerették, megeszik a holttest bizonyos részét. Ejszaki Greenslandban még ezélt tiz évvel egy utazó saját szemével látta, hogy egy anya rokomaival gyermeke holttestét megette. Pár nappal rá az anyát is megették a rokonok. Egy másik utazó, ki Afrikában járt, fölvilágosították a vadak, hogy a halottnak jobb, ha barátjai testébe, mintha a hideg földre temetik. Több Afrikai népfaj azonban mégis tartózkodik attól, hogy saját rokonait fölfalja és ezek között van egy csoport, melynél a szomszédos falvak kicsérlik egymással az elfogyasztandó holttesteket.

A régi vendekről is meg van írva valami krónikában, hogy megfőzték és megették munka- és harczképtelen társaikat és hogy az öregek maguk kérték ezt a halált. Vannak tehát nyomai az ember-evésnek Európában is.

Steinmetz mutatja, hogy legalább is 95 népfaj él a földön, a melyeknél temetés helyett megették a rokonokat: 37 népfajnál megölték és aztán föllalták az öregeket, 30 népfajnál éhség és vérszomj az emberevés forrása, 22 népnél pusztán vallási szertartás, 22 más népnél pedig az igazságszolgáltatás egy nemét képezte az emberevés. Az ősemegek egyáltalán nem utálták az emberhúst és később is voltak nagy inség és háboru idején példák a visszaesésre.

A megmérgezhethetlen sündisznó. Általános ismeretes tény, hogy minden megmérvő állat közt a sündisznónak legnagyobb az ellenállása a mérgezés iránt. Régóta tudják, hogy mérges kigyó harapása mit sem árt neki, de azt is kimutatták, hogy mi hatással sincs rá számos olyan erős mérge, melyből már kis adag is más állatot rövid idő alatt megöl. Ugyazólván érzékelen a mérge iránt. Sokféle mérgegel tettek vele kísérletet, egyebek közt a leg-erősebb mérgegel is, czanikáliummal. Legújabbban Harnack német fiziológus ismételte a kísérleteket és azt találta, hogy a sündisznó bámulatos immunitást tanúsít a czanikáliummal szemben.

Minden baj nélkül elviseli, ha 0.05 g. czanikáliumot feskendeznek a bőre alá, tehát közvetlenül a vérebe, holott pl. két kilogramm súlyu macska 0.01 g. czanikálium injekcióján rögtön fölfordul. Sokan kerestek már magyarázatot a sündisznó mérgeálló tulajdonságára, de mit sem sűtöttek ki. Harnack most az immunitás okát a czanikálium-mérgezőssel szemben abban véli föltalálhatónak, hogy a tüskésdisznó sok rovat meg reptilát (gyikot, kigyót) fogyaszt; ezekben gyakran van több-kevesebb czanikálium, a melynek fölvétele a testbe azt immunissá tette a mérgek legerősebbe iránt. Persze, egy gondolkodik, ha e mérge iránt immunis, a gyengébbeket még jobban türi.

KÖZGAZDASÁG.

Mezőgazdasági termények kiállítása.

A szegedi kiállításnál a rendező-bizottság eléve abból a törekvésből indul ki, hogy a kiállítás elsősorban a nagy Alföld gazdasági viszonyait tüntesse föl, hogy így az egyes alföldi gazdaságok viszonyainak ismerete és összehasonlítása alkalmat nyújtson az elmaradottabbaknak a tökéletesebb gazdasági viszonyok megismerésére és követésére. A rendező-bizottság tehát ez okból a mezőgazdasági termények kiállításának rendezésénél a főszólyt nem arra fektette, hogy minél több terményt halmozzon fel és a kiállítók számát növelje annélkül, hogy ebből valami gyakorlati hasznót lehetne várni, hanem főtörekvése arra irányult, hogy az Alföld különleges mezőgazdasági terményei, amelyek ott minden gazdaságban jóformán nélkülözhetetlenek, mivel a legjobban diszlenek s ezért a legnagyobb jövedelmet is nyújt a termelésük, tanulságos módon legyenek egybeállítva. A rendező-bizottságnak ezt a vázolt törekvését nagyban elősegítette Cserháti Sándor tanár a m-óvári növénytermelési kísérleti állomás főnöke, a ki magára vállalta az Alföld két főterményének: a buzának és a tengerinek tanulságos összeállítását. Ez a kiállítás fogja képezni a szegedi kiállítás tulajdonképeni terménykiállítását és megfogja mutatni a gazdaságosságunk, hogy a terménykiállítást is lehet tanulságosan és érdekesen összeállítani annélkül, hogy az a magminták végtelen sorozata által zavart utvesztővé, vagy unalmassá váljék.

A terménykiállítás másik főrésze a gyűjteményes kiállítások keretében lesz elosztva. A gyűjteményes kiállításokban elszórtan helyet foglaló terménymintáknak a célja az előbbi-től sok tekintetben eltérő lesz és céljuk főleg az egyes gyűjteményes kiállított gazdaságának, a vármegyei egyesületek, gazdasági bizottságok és törvényhatóságok gazdálkodási területének termelési képességét és arányait feltüntetni. Természetesen ezt is úgy, hogy az illető kiállító gazdasági viszonyainak legjelentékenyebb részét képviseli.

Mivel most már küszöbén állunk a kiállításnak, nem tartjuk fölöslegesnek a kiállítók figyelmét egy néhány dologra felhívni, amelyek a kiállítás sikeréhez hivatva vannak hozzájárulni.

A kiállítási tárgyak elszállítása a minden egyes kiállítónak fölös számban megküldött rággedulak segítségével okvetlenül bérmentesítve Szeged-Rókus pályaudvarra czimezve úgy történék, hogy a tárgyak legkésőbb augusztus hó 25-én Szegedre megérkezzenek. A kiállított tárgyak a kiállítás után rendeltetési helyökre ingyen fognak visszazállítani.

Az egyesek kiállításának föfeliratait és a diszitést a rendező-bizottság készíti el. Felkérjük azonban az összes kiállítókat, hogy minden egyes kiállított tárgyat felírással, esetleg magyarázó szöveggel lássák el, mert ez még a legjobban szerkesztett katalógus mellett is a kiállítás tanulmányozását nagymértékben elősegíti.

A terménykiállítás bíráló-bizottságai működésüket szeptember hó 1-én fogják végezni, a kiállításnak tehát augusztus 31-én teljesen készzen kell lennie. Ennek az intézkedésnek főoka az, hogy a kiállítás maga aránylag rövid ideig tartván, kívánatos, hogy a midőn a kiállítás védnöke: József főherczeg Öfensége a kiállítást szeptember 3-án megnyitja, a kitüntetett kiállítóknál a kitüntetések feltüntető táblácskák már elhelyezve legyenek, hogy a kiállítást látogató közönség az első időtől kezdve értesülve legyen a kitüntésekről.

A kiállítás elkészítésének idejére a kiállítók és szolgazemélyzetük ideiglenes szabadjegyeket fognak kapni, hogy a kiállítás zárt területére szabadon beléphessenek.

A kiállítók úgy szintén bárki más részére lakásról a rendező-bizottság szivezen gondoskodik, ha ebbeli kívánságukat a kiállítási irodával Szegeden előre tudatják. A lakásról gondoskodó bizottság egyébként a kiállítás egész tartama alatt állandóan működni fog.

A bejelentésekből ítélve a szegedi kiállítás igen sikeresnek ígérkezik, ezért csak kíváncsi, hogy azt minél többen meglátogassák és tanulmányozzák. A kiállítókat ez uton is felkérjük, hogy a maguk körében a látogatásra minél többeket buzdítsanak.

* A szőlők lisztharthatbetegsége. Az egész ország szőlőit ellepte egy eddig nálunk kevésbé észlelt betegség a lisztharthat (odium Tuckeri). A lisztharthat, úgy mint a peronospora a szőlő összes zöld részeit megtámadja. Felismerhető arról, hogy a szőlő leveleinek felső lapján fehér uti porhoz hasonló kiverődés keletkezik, a melynek nyomában a zsenge levél egészen elszárad, a kifejtett erős levél pedig elszáradt foltok keletkeznek. Legnagyobb károkat teszi a lisztharthat a szőlőfürtökön, melynek bogyóit lepi el a fehérpor-alaku baj. A bogyók felrepednek és száraz időjárásnál elszáradnak, nedves időjárásnál elrothadnak, egyszóval tönkre megy a termés. Sok ezer hold szőlőn pusztul el így az idén Magyarország szőlőtermése, mert a termelők nem védekeznek az előtti ismeretlen veszedelm ellen. Pedig a betegség ellen biztosan lehet védekezni, sőt már a fellépett betegség továtterjedését is meg lehet akadályozni. Az erre a célra készült fujtatókkal és porozó-gépekkel, a melyek a kereskedésekben ma már mindenütt kaphatók, tiszta kénport vagy a mi még jobb, egy új kénpreparátumot, a dr. Aschenbrandt-féle rézkénport fujtatók a szőlő fűrtjeire. Még pedig nemcsak a beteg fűrtöket porozzuk így be, hanem az egész termést. Ezen eljárással biztosan megakadályozzuk a betegség továtterjedését a már megtámadott fűrtökön, az egészséges fűrtöket pedig óvjuk a megbetegedéstől. A véde-

kezés munkája igen egyszerű, közönséges munkások könnyen végzik. A dr. Aschenbrandt féle rézkénpor egy német találmány, a mit az országos-veszedelemre való tekintettel a „Borászati Lapok“ szerkesztősége honosított meg Magyarországon, s ma már Budapesten is gyártanak. Kén, rézgálic és mézhydrát keveréke az új szer, mely igen finomra őrölve kerül forgalomba. A használatban levő fujtatók és porozók bármelyikével dolgozva a rézkénpor porfelhőbe burkolja a szőlőtöket és behatol a növény minden részecskéjébe. A rézkénpor ezen tulajdonsága folytán 1/3-résszel kevesebb is kell belőle, mint a tiszta kénporból, míg a benne foglalt réztartalom folytán védszer a szőlő egyéb betegsége mint az atracosis, a peronospora stb. ellen is. A nagy kereslet folytán elfogyott a kén Budapesten, ezért megakadt a rézkénpor gyártása is, de már utban van egy nagy szállítmány kén Sziciliából, mely 3-4 nap múlva érkezik meg, ezzel ki lesz elégitve a termelők szükséglete. A szőlőtermelői közönségre életkérdés, hogy védekezzen a lisztharthat ellen és a hol a baj jelentkezett, egyszer legalább, még ha szeptember hóban is, porozza be szőlőit. Jövő tavaszra, amint a szőlő hajtása 8-10 cm. hosszúra nő, ismét kell a szőlőt porozni és ezzel elejét vesszük a további veszedelemnek.

Gabonaárak.

— 1899. augusztus 19. —	
Buza	8.00—8.30.
Rozs	6.00—6.15.
Arpa	4.70—6.70.
Zab	5.60—6.
Kukoricza	6. —

Felelős szerkesztő: *Chay Antal.*

6528 sz./tkv. 899.

Árverési hirdetményi kivonat.

A székesfehérvári kir. törvszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint székesfehérvári egyházmegyei kegyes alapítványok pénztára végrehajthatónak Fröschl Károly és neje Újcz Anna székesfehérvári lakos végrehajtható szenedvök ellen 2091 frt 47 kr. tőke s jár iránti végrehajtás ügyében a székesfehérvári kir. tszék területén lévő Székesfehérvárott tekvő és a székesfehérvári 437. sz. betétben A. + 1 sorsz. és 2225 helyrsz. ingatlan 830 frtban, ugyanott + 2 sorsz. és 7435/2 helyrsz. alatt felvett birtokra 1130 frt 30 kr. kikiáltási árban a végrehajtási árverés elrendeltetett és annak megtartására határidőül 1899. évi szeptember hó 14-ik napjának d. e. 9 órája ezen kir. törvszék telekkönyvi hatóság hivatalos helyiségébe kitűzetik azon hozzáadással, hogy a fentebb körülírt ingatlan a kikiáltási áron alul el nem adandó.

A felüligéret tevőn kívül árverezni óhajtók tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át mint bánatpénzt kőszpénzben vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelelt árfolyammal számított óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Sz.-Fehérvárott, 1899. évi augusztus hó 5-ik napján.

A kir. törvényszék telekkönyvi hatósága.

Kovács bíró helyett:

Sárkány,

kir. törvszéki bíró.

239. 1-1.

5971/tk. 99.

Póthirdetmény.

A székesfehérvári kir. trvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy az özv. Váger Pálné Hammer Katalin és társainak végrehajtási jog hatályával bíró árverési ügyében f. évi 5498/99. sz. a kibocsájtott árverési hirdetményben a székesfehérvári kir. trvszék (a széfehérvári kir. járásbíró) területén levő, vizivárosban tekvő, a székesfehérvári 1361. sz. betétben A.—I. 1—2. sorsz. és 2901, 2902. hrsz. a. foglalt ingatlanra 1500 frt kikiáltási árban ezen kir. trvszék mit tkönyvi hatóság hivatalos helyiségében 1899. évi szeptember hó 18-ik napjának d. e. 9 órájára kitűzött árverés az 1881. LX. tcz. 167. §-a alapján székesfehérvári egyházmegyei kegyes alapítványok pénztára végrehajtható érdekében is 708 frt 50 kr. tőke követelés és járulékal kielégítése végett megtartatni fog.

Székesfehérvárott, 1899. július 10.

A kir. trvszék tkvi hatósága.

Kovács,

kir. trvszéki bíró.

240 1-1.

Hirdetéseket

a „FEJÉRMEGYEI NAPLO“ részére jutányos árért vesz fel a kiadóhivatal (Szammer Imre könyvnyomda.)

Nincs többé láb fájas

sem tyukszem, sem izzaós láb, nincs többé bőrkeményedés, sem lábdaganat, nincs többé fagyos láb, sem lábégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak ki cipőit **Dr. Hőgyes-féle** az egész világon szabadalmazott asbest-talpbetéttel látja el.

Számtalan köszönő levelek közül csak kettőt említünk. **KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS.**

Ő cs. és kir. Fensége Lipót Salvator Főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestáru-Gyár.

Budapest.

Cs. és kir. Fensége Lipót Salvator főherczeg az asbesttel bélelt cipőivel **nagyon megvan elégedve.** Hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem úgy fáradtak ki, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbetéttel, ugyanannál a cipésznel s aztán küldje ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szaloncipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbest betétű cipők kitűnőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszűnt minden láb fájasom, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánáson, 1897. évi szeptember 17-én

tisztelő híve **Vekerle Sándor.**

Az asbest talpbetétek kitűnőségét legjobban bizonyítja az is, hogy a cs. kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek már eddig is

22500 pár szállítattott.

Nagybani elárúsítás: az Országos Központi főraktárban. Általános Asbestáru-Gyár betéti társaság. Budapest VI. Sziv utca 18.

Páronkint való elárúsítás Székesfehérvár és Fejérmegye részére.

Lángraf Gábor és Fla bőr- és cipész kellekek áruházában
Székesfehérvárott, belváros Jókai-utca 8.

Férfiak és nők részére

Á r a k:

Leányok és Guk részére

kettős vastagságu, párja 1.20
egyszerű vastagságu, párja 60
Asbest homok talp, párja 40

kettős vastagságu, párja 60 kr.
egyszerű vastagságu, párja 30 kr.
Asbest homok talp, párja 20 kr.

Hintő por csomag 30 kr.

Visszontelárusítóknak megfelelő engedmény.

Naponta postal szétküldés osakla utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. — Csomagolás ingyen.

SCHUBERT és

SCHLESINGER

SZÉKESFEHÉRVÁR.

Dunántúl legnagyobb divatáruháza.

Nagy költséggel tervezett portale-kirakataink már elkészültek s naponta érkeznek raktárra a legválogatottabb őszi és téli ujdonságok, melyek legszebb példányait már pár nap mulva szemlélheti nagyszabású kirakatainkban a t. közönség. A **legujabb modellek** Páris, Berlin és Bécs confectió szalonjaiból birtokunkba jutván, azokat t. hölgyközönségünk rendelkezésére bocsátjuk, épügy kész női felöltőkben és costumökben, mint elegáns francia és angol szabású toilettekben. — mert **sikerült szabászati műtermünk részére egy kitünően képzett szabászt alkalmazni, aki tanulmányait és gyakorlatát Berlinben szerzé s kitünő sikerrel működött Berlinben, valamint a legelőkelőbb fővárosi műtermekben.** **Szabászati műhelyünk az üzletünk mellett levő helyiségben van elhelyezve** s a legegyszerűbb toilettektől kezdve a legcomplicáltabb francia ruhákig, valamint kifogástalan szabású angol toiletteket és costumöket készítünk feltünő olcsó árak mellett.

Minden raktárunkon levő cikket: selymeket, divatkelméket, díszeket, szőnyegetek stb. a legolcsóbb szabott áron bocsátjuk t. vevőink rendelkezésére.

Vászon és asztalnemű osztályunk az eddiginél nagyobb árutömegekkel van felszerelve s tömeges bevásárlásaink azon kellemes helyzetbe juttattak bennünket, hogy ezen cikkeket verseny nélküli olcsó árakon adhatjuk el.

Kész női fehérnemű, különösen menyasszonyi ke-lengye osztályunkat nagyobb alapokra fektettük s ezután még nagyobb erélyvel fogjuk művelni ezen üzletágunkat, melyben épügy ár, mint kifogástalan izlés és kivitel tekintetében városunk és megyénk területén túl is jó hírnévnek örvendünk.

Teljes tisztelettel

Schubert és Schlesinger.

Vidéki megrendelések a legnagyobb pontossággal intézettek el. Toilettek megrendelésénél elégséges egy jól álló minta derék beküldése s az alj elő-hosszának megjelölése.

Ujjonnan berendezett szabászati műhelyünkben azonnal felvétetnek:

- ügyes derék varrónők,
- „ alj varrónők,
- „ kézi leányok.